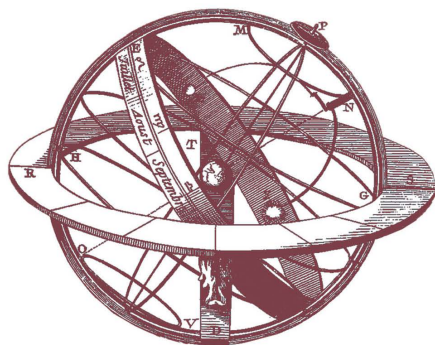

ΠΕΔΡΟ ΓΚΑΛΒΕΘ

Υπατία

Η γυναίκα που αγάπησε την επιστήμη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Στη σάλα του σπιτιού, οι δύο μαθηματικοί δεν συζητούσαν πια για τα γεγονότα που προκαλούσαν αναταραχές στην Αυτοκρατορία, παρά επικεντρώνονταν όλο και περισσότερο σε επιστημονικά θέματα. Η Υπατία άκουγε άπληστα τον Πάππο να εκθέτει τις ανακαλύψεις του στον τομέα της παραστατικής γεωμετρίας και της στερεομετρίας. Όταν, μάλιστα, αυτός άρχιζε να μιλάει για τη σοφία των μελισσών – τις οποίες χαρακτήριζε «απαράμιλλους γεωμέτρους» – ή επεκτεινόταν στις έρευνές του όσον αφορά την ερμηνεία των ονείρων, η νεαρή κοπέλα τα έβρισκε όλα αυτά άκρως διασκεδαστικά. Πολλές φορές, πρώτο του μέλημα μόλις έμπαινε στο σπίτι ήταν να ρωτήσει όποιον ερχόταν να τον υποδεχτεί τι όνειρο είχε δει την προηγούμενη νύχτα. Της άρεσε, επίσης, να τον ακούει να μιλάει για θέματα γεωγραφίας και αστρονομίας. Ένωθε, όμως, μια κάποια εσωτερική ενόχληση όταν εκείνος καταπιανόταν με το θέμα της αστρολογίας, επικεντρώνοντας το ενδιαφέρον του στο συσχετισμό της τροχιάς των ουράνιων σωμάτων με τα ανθρώπινα πεπρωμένα. Αλλά και ο πατέρας της, τότε, εκδήλωνε το ίδιο ζωντανό ενδιαφέρον. Οι δυο φίλοι, δάσκαλος και μαθητής, φλυαρούσαν ζωνρά με κυρίαρχο θέμα τα ωροσκόπια, τους ωιωνούς και τις προφητείες.

Παρά τον έκδηλο σεβασμό που αισθανόταν γι' αυτούς, ήρθε κάποια στιγμή που η Υπατία άρχισε να αμφιβάλλει για το κατά πόσο τα προϊόντα της μελέτης τους είχαν κάποια ορθολογική βάση. Πολλές φορές αποτόλμησε ακόμα και να τους κρίνει – αν και με έμμεσο τρόπο – κάνοντάς τους ερωτήσεις. Παρατηρούσε τότε ότι οι δύο ερευνητές έδειχναν να ντρέπονται, σαν δύο παιδιά που τα τσακώνει κανείς να κάνουν κάποια σκανταλιά και προκειμένου να δικαιολογηθούν κατέφευγαν σε περίεργες εξηγήσεις που τις έντυναν με το περίβλημα του ορθολογισμού: αν στη φύση, έλεγαν, κυριαρχούσε η αιτιοκρατία, τότε έπρεπε να υπάρχουν σ' αυτήν ενδείξεις για το τι θα συνέβαινε στο μέλλον.

Η Υπατία έμαθε σύντομα να αλλάζει το θέμα της συζήτησης

όταν αυτή έπαιρνε τέτοια τροπή και ανέπτυξε τη σπάνια ικανότητα να την οδηγεί γύρω από τα ζητήματα που την ενδιέφεραν. Και αυτό προς μεγάλη έκπληξη του Πάππου και του Θέωνα, που ήταν αδύνατον να εξηγήσουν γιατί η νεαρή κοπέλα είχε διαλέξει ίσα ίσα τον δυσκολότερο τομέα των μαθηματικών για να τον μεταβάλλει σε αντικείμενο του πάθους της. Μπορούσαν να καταλάβουν το γεγονός ότι ενδιαφερόταν για την ακριβέστερη από όλες τις επιστήμες – γι' αυτήν που αποτελούσε αντικείμενο και της δικής τους προτίμησης. Όπως καταλάβαιναν και την έφεσή της προς την τριγωνομετρία και προς το έργο του Απολλώνιου του Περγαίου, του «Μεγάλου Γεωμέτρη», που οι μελέτες του είχαν ως θέμα τον τετραγωνισμό των καμπύλων επιφανειών και τις κωνικές τομές, εφόσον αυτό οδηγούσε στους υπολογισμούς της τροχιάς των άστρων. Γιατί, όμως, ενθουσιαζόταν τόσο με τον Αλεξανδρινό Διόφαντο, τον δυσκολότερο απ' όλους τους μαθηματικούς; Γιατί αυτή η προτίμηση σε ό,τι πιο αφηρημένο, στα σκοτεινά πεδία του αλγεβρικού λογισμού; Ήταν γεγονός ότι μόνο όταν της έκαναν λόγο για εξισώσεις και περίπλοκες αναλυτικές αποδείξεις διέκριναν στα μάτια της την ίδια παθιασμένη λάμψη που έβλεπαν άλλοτε και στο βλέμμα της μητέρας της, όταν αντιτασσόταν σε όλους τους συνομιλητές της υποστηρίζοντας τη διαφορετική της θέση. Κατέληξαν να πιστεύουν για τη νεαρή κοπέλα ότι ένιωθε άνετα μόνο όταν αναφερόταν σ' αυτό τον κόσμο με τη γλώσσα των μαθηματικών, μια γλώσσα απαλλαγμένη από τις αμφισημίες και τις ασάφειες των γλωσσών που μιλούν οι λαοί. Πολλές φορές, την πείραζαν αποκαλώντας την «Βαβυλώνια» για την αδυναμία της προς τις μεθόδους του αλγεβρικού λογισμού έναντι των γεωμετρικών, των εγγενώς ελληνικών. Στην ουσία, όμως, αισθάνονταν γι' αυτήν έναν βαθύ σεβασμό.

Ο Θέων είχε αρνηθεί να στείλει την κόρη του στο δημόσιο σχολείο. Προτίμησε να προσλάβει καθηγητές που παρέδιδαν ιδιαίτερα μαθήματα σε ορισμένους κλάδους όπως η λογοτεχνία,

η μουσική και η γεωγραφία. Και όταν πλησίαζε η στιγμή να τη στείλουν στο πανεπιστήμιο, τόσο εκείνος όσο και ο Πάππος πήραν την απόφαση να παρακολουθήσει μαθήματα αποκλειστικά και μόνο στο Μουσείο, προστατευμένη από τα τείχη του Σεράπειου και μέσα σε ένα περιβάλλον που θα την προφύλασσε από τις ταραχές που γίνονταν ολοένα και συχνότερες στην πόλη.

Ήταν το έτος 385. Είχαν περάσει κιόλας δεκαπέντε χρόνια από τη γέννηση της κόρης του Θέωνα και τη δημοσίευση του έργου του *Σχόλια στα Στοιχεία του Ευκλείδη*. Την επισκοπική έδρα κατείχε ο άντρας που είχε διακριθεί ως ιδιαίτερος γραμματέας του Αθανασίου, ο πρεσβύτερος Θεόφιλος, που γινόταν έτσι ο εικοστός τρίτος πατριάρχης της πόλης. Με αυτό τον παρορμητικό άνθρωπο, που το όνειρό του ήταν να ανακτήσει η Αλεξάνδρεια την πρωτοκαθεδρία εντός της χριστιανικής Εκκλησίας, είχαν έρθει και οι παραβολάνοι, κάτι ένοπλοι μοναχοί που κατέφθαναν από την έρημο για να βοηθήσουν τους υψηλά ιστάμενους στην ιεραρχία κληρικούς. Αυτοί οι «χοίροι με τα μαύρα ράσα, οι πιο αδηφάγοι κι από τους ελέφαντες», όπως τους αποκαλούσαν οι Έλληνες, τρομοκρατούσαν την τεράστια πλειονότητα των πολιτών που αρνούνταν να απαρνηθούν όσα πιστεύω είχαν κληρονομήσει από τους πατέρες τους. Παρόλο που, σύμφωνα με τους απογραφικούς υπολογισμούς των μαθηματικών του Μουσείου, όσοι είχαν ασπαστεί το μίasma της καινούργιας θρησκείας αντιπροσώπευαν μόλις το ένα δέκατο του πληθυσμού, δεν έπαυαν να αποτελούν μια σκληροτράχηλη φάλαγγα που ο φανατισμός τής προσέδιδε ποιοτικά τη δύναμη που δεν διέθετε ποσοτικά.

Ακριβώς την ίδια χρονιά, το 385, είχαν σημειωθεί μεγάλες αναταραχές και συγκρούσεις στο Γυμνάσιο. Οι παραβολάνοι μπήκαν στο πανεπιστήμιο και επιτέθηκαν στις μαθήτρες, λέγοντάς τους με αγριεμένες φωνές ότι υποχρέωσή τους ήταν να κάθονται στα σπίτια τους, υπό την εποπτεία των γονιών τους, και όχι να

σπουδάζουν δαιμονικές επιστήμες με αποκλειστικό σκοπό να έρθουν αντιμέτωπες με το Θεό. Απαιτούσαν ακόμα απ' αυτές να καλύπτουν με πέπλα τα μαλλιά τους και να μην επιδεικνύουν τις σάρκες τους ντύνοντάς τες με τον απρεπή τρόπο που συνήθιζαν. Φοιτητές και καθηγητές αντέκρουσαν την επίθεση, ξυλοφόρτωσαν τους παρείσακτους, τους πέταξαν έξω από το πανεπιστήμιο και έκλεισαν τις πύλες του Γυμνασίου. Τότε, οι μοναχοί διέσχισαν τη λεωφόρο και ξέσπασαν την οργή τους στο Πάνειο. Σκαρφάλωσαν στο λόφο καταστρέφοντας όλα τα αγάλματα που συνάντησαν στο πέρασμά τους, ποδοπάτησαν τις ανθισμένες βραγιές και τελικά έβαλαν φωτιά στα αλσύλλια του πάρκου. Για τον Θέωνα και τον Πάππο, αυτό αποτέλεσε την επικύρωση των προφητειών τους και την επιβεβαίωση ότι η απόφασή τους να μην διαβεί η Υπατία το κατώφλι του πανεπιστημίου δικαιωνόταν.

Προς το τέλος της άνοιξης της ίδιας χρονιάς, έφτασαν ανησυχητικά νέα από την Ισπανία. Είχαν περάσει κιόλας τρία χρόνια αφότου ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος είχε καθιερώσει το αξίωμα του «Ιεροεξεταστή της Πίστης». Ο νέος αυτοκρατορικός θεσμός, υπό την εκκλησιαστική εξουσία και με τη διακριτική ευχέρεια να αποφασίζει τι έπρεπε να πιστεύουν οι πολίτες, επέκτεινε σταδιακά τις αρμοδιότητές του σε ολόκληρη την Αυτοκρατορία, χωρίς να έχει δώσει ακόμη σαφή δείγματα για το ποιες μεθόδους θα ακολουθούσε.

Το σκάνδαλο στους κόλπους των εκκλησιαστικών αρχών είχε προκληθεί από έναν νεαρό Ισπανό είκοσι τόσων ετών, πρωτότοκο μιας αξιοπρεπούς, ευκατάστατης οικογένειας, διανοούμενο με ευρύτατη παιδεία και ασκητικές τάσεις. Αυτός είχε ιδρύσει γύρω στο 375 στη Λουσιτανία ένα πνευματιστικό κίνημα που εκθείαζε τη φτώχεια, διακήρυσσε την ισότητα των δικαιωμάτων της γυναίκας και απαιτούσε από τις εκκλησιαστικές αρχές να ζουν μακριά από κάθε πολυτέλεια. Ο Πρισκιλλιανός –έτσι λεγόταν ο υποκινητής αυτής της ηθικής επανάστασης– είχε απαρνη-

θεί τα πλούτη του και συμβούλευε τους οπαδούς του να ζουν ταπεινά και να απέχουν από την κατανάλωση κρέατος, μιας τροφής που τη θεωρούσε ενάντια στη φύση. Είχε καταφέρει να εξασφαλίσει την υποστήριξη μερικών επισκόπων, που μεταβλήθηκαν σε μαθητές του και κατέληξαν να τον χρίσουν, το 381, επίσκοπο της Άβιλα παρά τη λαϊκή του προέλευση. Οι επίσκοποι της Εμέριτα Αυγούστα και της Οσσόνοβα ήταν οι πρώτοι που ξεσηκώθηκαν ενάντια στην εκλογή εκείνου του τριανταεξάχρονου άντρα. Κυρίως, μάλιστα, ο επίσκοπος της Οσσόνοβα, ένας άντρας ιδιαίτερα παχύσαρκος, παραδομένος στις απολαύσεις του καλού φαγητού και πασίγνωστος κοιλιόδουλος, στον οποίο κάθε υποψία ασκητισμού προκαλούσε βαθύτατη απέχθεια.

Τέσσερα χρόνια είχαν διαρκέσει οι διαμάχες μεταξύ των ιεραρχών της Εκκλησίας και των οπαδών του Πρισκιλλιανού, οι οποίοι κατέληξαν να υποκύψουν. Η Ιερά Εξέταση καθιερώθηκε και στην Ισπανία και, αφού υποβλήθηκαν σε άγρια βασανιστήρια, οι καινούργιοι Μανιχαίοι ομολόγησαν πως ήταν αιρετικοί. Ο πέλεκυς του δημίου ανέλαβε να διαχωρίσει από τα σώματά τους τα κεφάλια του Πρισκιλλιανού και αρκετών άλλων επισκόπων. Όλοι οι υπόλοιποι καταδικάστηκαν να καούν στην πυρά. Μερικοί ιεράρχες εξορίστηκαν σε αφιλόξενα νησιά βόρεια της Βρετανίας λόγω αυτοκρατορικής χάριτος.

Μεταξύ διαφόρων άλλων σκέψεων που τους έφερνε στο νου η είδηση, ο Πάππος θυμήθηκε και τα λόγια του Μεσσία των Γαλιλαίων που συνήθιζε να επαναλαμβάνει η μητέρα της Υπατίας όταν παθιαζόταν και προσπαθούσε να τους καταδείξει το μέγεθος της απειλής που αντιπροσώπευε για τον πολιτισμό το καινούργιο δόγμα: «Μην πιστέψετε ότι ήρθα να φέρω την ειρήνη στον κόσμο. Δεν ήρθα να φέρω την ειρήνη αλλά τον πόλεμο. Ήρθα να χωρίσω το γιο από τον πατέρα, την κόρη από τη μητέρα, τη νύφη από την πεθερά. Εχθροί του ανθρώπου θα γίνουν τα μέλη της ίδιας του της οικογένειας».

Οι χριστιανοί σκοτώνονταν μεταξύ τους, μέχρι τότε, σε αγώνες για την εξουσία. Πριν από οποιαδήποτε άνοδο στον παπικό ή επισκοπικό θρόνο, χυνόταν άφθονο αίμα, άλλο αν δεν μπορούσε κανείς να καταλογίσει αποκλειστικά στους χριστιανούς ό,τι αποτελούσε κοινή συνήθεια στην Αυτοκρατορία. Παρ' όλα αυτά, στην Ισπανία είχε συμβεί τώρα κάτι το καινούργιο: ένα μακελειό οργανωμένο από χριστιανούς εναντίον χριστιανών. Η προφητεία του Ιησού είχε επαληθευτεί. Ο εχθρός του καθενός βρισκόταν μες στο ίδιο του το σπίτι.

Η Υπατία τους άκουγε μάλλον με απάθεια. Στενοχωριόταν βλέποντας τους δύο εκείνους μεγάλους στοχαστές να κατασπαταλούν τη διανοητική τους ενέργεια σε γεγονότα τόσο κοινότοπα όσο η ιστορία, που φάνταζε στα μάτια της σαν πεζή επανάληψη σφαλμάτων. Ένα οποιοδήποτε μυρμήγκι στον κήπο του σπιτιού της είχε μεγαλύτερη ικανότητα μάθησης. Απεχθανόταν τα ιστορικά βιβλία. Μια φορά μόνο ψυχαγωγήθηκε με την ανάγνωση των έργων του αλεξανδρινού Αππιανού, που την έκαναν να σκεφτεί πως ίσως κάποια μέρα εκείνη η τέχνη να μπορούσε να μεταβληθεί σε επιστήμη. Είχε διαβάσει στον Δημόκριτο ότι η γνώση αρχίζει όταν είμαστε σε θέση να μιλήσουμε για τον κόσμο που μας περιβάλλει χωρίς να αναφερθούμε στους εαυτούς μας και είχε φτάσει στο συμπέρασμα ότι αυτό το ιδανικό θα γινόταν προσιτό μόνο όταν η γλώσσα των μαθηματικών θα μεταβαλλόταν σε παγκόσμιο ιδίωμα όλων των ερευνητών. Ο μόνος στόχος της σε τούτη τη ζωή ήταν να συμβάλει στην εξέλιξη αυτής της γλώσσας. Όλα τα υπόλοιπα της φαίνονταν δευτερεύοντα. Ή, τουλάχιστον, ανάξια των προσπαθειών της. Αισθανόταν προορισμένη να κληροδοτήσει στους ομοίους της ένα δικό της έργο, όσο ταπεινό κι αν ήταν, και δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της την πολυτέλεια να κατασπαταλά την πνευματική της ενέργεια σε γεγονότα που δεν είχαν καμιά σχέση με την ίδια.

Παρ' όλα αυτά, μια φθινοπωριάτικη μέρα του 387, ακριβώς

τούτα τα γεγονότα που δεν την αφορούσαν καθόλου την τύλιξαν με όλο τους το μένος καθώς κατευθυνόταν έφιππη προς το Μουσείο, όπου λογάριζε να παραστεί στη διάλεξη του πατέρα της γύρω από την αστρονομία. Παρατηρώντας την τροχιά του Άρη, ο Θέων είχε ανακαλύψει το εξής: ο Κλαύδιος Πτολεμαίος είχε παραποιήσει τους υπολογισμούς που είχε κάνει τρεις αιώνες νωρίτερα ο Ίππαρχος από τη Νίκαια σχετικά με την τροχιά αυτού του πλανήτη, γιατί δεν επαλήθευαν τη γεωκεντρική του θεωρία. Έτσι, ετίθετο θέμα για το κατά πόσο ο σοφός ήταν τόσο μοναδικός και ανυπέβλητος όσο πίστευε ο κόσμος. Η διάλεξη προμηνυόταν γεμάτη εντάσεις και ο Θέων είχε πάει στο Μουσείο πριν από την κόρη του για να μιλήσει με ορισμένους συναδέλφους του.

Είχαν περάσει κιόλας τρία χρόνια αφότου επικεφαλής της επαρχίας της Ανατολής –κατέχοντας έτσι το πλέον σημαντικό στρατιωτικό αξίωμα μετά τον αυτοκράτορα– είχε βρεθεί ένας συμπατριώτης του Θεοδόσιου, ο Κυνήγιος, παλιός αξιωματικός του, που είχε κάνει σκοπό της ζωής του την κατά γράμμα εφαρμογή των διαταγμάτων του ανωτέρου του, του ακούραστου στη δημοσίευση edίκτων ενάντια στον παγανισμό και στην αίρεση. Ο Κυνήγιος είχε επιβλέψει προσωπικά την καταστροφή ορισμένων ναών στην Έδεσσα και στην Απάμεια και είχε ανακοινώσει στον κυβερνήτη της Αιγύπτου, τον έπαρχο Παυλίνο, ότι επιθυμούσε την πιστή εφαρμογή των νόμων στην Αίγυπτο, όπως και στην υπόλοιπη αυτοκρατορία. Οι Αλεξανδρινοί ήταν έξαλλοι από οργή ενάντια στην κεντρική εξουσία. Και όταν εκείνη τη χρονιά με την ευκαιρία του εορτασμού της Δεκαετηρίδας του αυτοκράτορα Θεοδόσιου –ο οποίος συμπλήρωνε δέκα χρόνια διακυβέρνησης– ο Κυνήγιος αποφάσισε να πάει στην Αλεξάνδρεια προκειμένου να φροντίσει προσωπικά για τη σχολαστική τήρηση των διαταγών του και να συμβάλει με την παρουσία του στην επιτυχή έκβαση των βασιλικών εορτασμών, ο λαός ξεχύθηκε στους δρόμους αφήνοντας την οργή του να ξεσπάσει ελεύθερα.

Καθώς ετοιμαζόταν να διασχίσει την Κανωπία λεωφόρο, η Υπατία δεν αντιλήφθηκε ότι βρισκόταν ανάμεσα σε δύο αντίπαλες ομάδες έτοιμες να έρθουν στα χέρια. Βυθισμένη στους συλλογισμούς της, δεν άκουσε καν τις φωνές προειδοποίησης των υπηρετών της. Ίσως και να αντιλήφθηκε κάτι το ασυνήθιστο στην ατμόσφαιρα. Συνέβαιναν, όμως, τόσα παράξενα στην πόλη της τον τελευταίο καιρό, που δεν θα αφηνόταν να παρασυρθεί από ένα ακαθόριστο προαίσθημα. Ίσως να την είχε παραξενέψει εκείνη η σύναξη ανθρώπων στον δημόσιο δρόμο, ο μεγάλος αριθμός νεαρών που φωνασκούσαν τρέχοντας από τη μια πλευρά στην άλλη, η ομάδα των πάνοπλων στρατιωτών στα δεξιά της, των ανάκατων με κάτι μοναχούς που φορούσαν μαύρα και καφετιά ράσα και κράδαιναν ρόπαλα και τσεκούρια, οι ομάδες των φοιτητών στα αριστερά της, με τους κάτωσπρους χιτώνες και τα αστραφτερά δερμάτινα σανδάλια. Οι τελευταίοι, μάλιστα, είχαν ενωθεί με ένα παρδαλό πλήθος ξυπόλυτων Αιγύπτιων, που φορούσαν κάτι ξεφτισμένα κομμάτια ύφασμα από τη μέση μέχρι το ύψος των μηρών ή κοντές φούστες. Η Υπατία βρισκόταν στη μέση της λεωφόρου όταν είδε με την άκρη του ματιού της κάτι φοιτητές που έρχονταν τρέχοντας με μεγάλους σάκους στα χέρια και τους άδειαζαν στο λιθόστρωτο. Άκουσε τον τραγουδιστό ήχο του ατσαλιού καθώς έπεφτε με φόρα πάνω στις πέτρες, γύρισε το κεφάλι της και είδε τους νεαρούς να μοιράζουν στο πλήθος μικρά ξίφη. Τότε μόνο συνειδητοποίησε τον κίνδυνο που διέτρεχε. Και τότε αντιλήφθηκε ότι βρισκόταν καταμεσής της σύγκρουσης, ενώ οι πέτρες πετούσαν σύννεφο πάνω από το κεφάλι της και προς τις δύο κατευθύνσεις.

Σπιρούνισε το άλογό της για να φτάσει στο τέλος του δρόμου. Ωστόσο, βρέθηκε παγιδευμένη σ' έναν ανθρώπινο στρόβιλο που έμοιαζε να έχει ξεπηδήσει μέσ' από τα έγκατα της γης. Σκέφτηκε ότι θα πέθαινε, ότι δεν θα παρευρισκόταν στη διάλεξη του πατέρα της, ότι μπορεί και να την τραυμάτιζαν και να την άφη-

ναν ανάπηρη ή παραμορφωμένη για όλη της τη ζωή. Έχοντας χάσει τον προσανατολισμό της από το φόβο, ήταν έτοιμη να υψώσει το πρόσωπο προς τον ουρανό και να ικετέψει την αρωγή των θεών. Στη συνέχεια, όμως, συνειδητοποίησε ότι δεν είχε πιστέψει ποτέ σ' αυτούς. Ντράπηκε για τον εαυτό της, κοκκίνισε, και η ντροπή που της προκάλεσε αυτή η στιγμιαία απώλεια της αξιοπρέπειάς της την έκανε να νικήσει τον πανικό. Μαστίγωσε το άλογο, διατεθειμένη να ανοίξει πέρασμα όπως όπως. Οστόσο, δεν κατάφερε να διασχίσει το ανθρώπινο φράγμα.

Ένας γερμανός δέκαρχος, επικεφαλής μιας ίλης του ιππικού, είδε τη νεαρή κοπέλα και έσπευσε να τη βοηθήσει. Τον ακολούθησαν δώδεκα λογχοφόροι. Κατόρθωσαν να την περικυκλώσουν, όρθωσαν τις ασπίδες τους για να την προστατεύσουν από το πετροβόλημα, την έβγαλαν από τη λεωφόρο και την οδήγησαν στη σιγουριά ενός προστώου, μερικά τετράγωνα πιο νότια. Εκεί τη ρώτησαν γελώντας αν φιλοδοξούσε να ανταγωνιστεί τις Σαβίνες και είχε πιστέψει ότι θα μπορούσε με την παρουσία της να εμποδίσει εκείνες τις αγέλες των αγριμιών να κατασπαράξουν η μια την άλλη. Στη συνέχεια, τη συνόδευσαν μέχρι τις πύλες της πόλης και την αποχαιρέτησαν μόνο όταν την είδαν να καλπάζει ανηφορίζοντας προς το βουνό, στην κορυφή του οποίου ορθωνόταν το Σεράπειο.

Ύστερα από λίγο, όντας στην αγκαλιά του πατέρα της και δεχόμενη τις φροντίδες των σοφών του Μουσείου, είχε την αίσθηση πως όλα όσα είχαν προηγηθεί δεν ήταν παρά ένα μακρινό όνειρο που της φάνταζε πια ξένο.

Η φιλόσοφος και μαθηματικός Υπατία έζησε στην Αλεξάνδρεια τον 4ο αιώνα μ.Χ. Ελάχιστα είναι γνωστά γι' αυτήν και την προσωπικότητά της και μόνο χάρη στη συνεισφορά της στο πεδίο των μαθηματικών μπορούμε να ανασυνθέσουμε τη ζωή της.

Κόρη του μαθηματικού και αστρονόμου Θέωνα, του τελευταίου διευθυντή του Μουσείου της Αλεξάνδρειας, ξεπέρασε πολύ γρήγορα σε γνώσεις τον πατέρα της και δίδαξε μια εκλεκτή ομάδα σπουδαστών, που μετέβαλαν την Αλεξάνδρεια σε ένα από τα πιο γνωστά κέντρα ερευνών της αρχαιότητας. Το 415, η Υπατία έπεσε θύμα αλλεπάλληλων βιασμών, βασανίστηκε και διαμελίστηκε από μια ομάδα φανατικών χριστιανών που τελούσε υπό τις διαταγές του πατριάρχη της πόλης. Ωστόσο, το όνομά της μέχρι σήμερα παραμένει σύμβολο μιας προνομακίας ευφυΐας που αποτέλεσε πρόκληση για τον σκοταδισμό της εποχής της.

Ο Πέδρο Γκάλβεθ γεννήθηκε στη Μάλαγα. Γιος μαθηματικού, από τον οποίο κληρονόμησε τον θαυμασμό για την Υπατία, έχει εκδώσει επίσης μυθιστορήματα και βιογραφίες.

ISBN 978-960-455-616-8

9 789604 556168

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 4616

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ